

Z HISTORII RÓŻAŃCA

Dnia 12 września 1987 roku papież Leon XIII pisze kolejny list poświęcony modlitwie różańcowej. Zachęca w nim, aby nie ustawać w oddawaniu czci „Najdostojniejszej Dziewicy” oraz doceniać znaczenie wspólnot różańcowych. Wyróżnia wśród nich bractwa różańcowe, ale jego słowa możemy również odnieść do wspólnot Żywego Różańca.

Oddawać cześć Najświętszej Maryi Pannie

„Jak korzystną jest rzeczą zarówno dla spraw prywatnych, jak publicznych, podtrzymywanie pilne czci Najdostojniejszej Dziewicy Maryi i coraz usilniejsze jej rozszerzanie, zrozumie łatwo każdy, kto zastanowi się nad tym, do jak wysokiego stopnia godności i chwały sam Bóg Ją wyniósł. Przeznaczył Ją bowiem od wieków na Matkę Słowa, mającego przyjąć ludzkie ciało a tym samym wyróżnił Ją między wszystkimi istotami najpiękniejszymi w potrójnym porządku, natury, łaski i chwały [...]”

Jedyny Syn Boży oddawał swej Najświętszej Matce wyraźne oznaki czci. W czasie swego życia ukrytego przybrał Ją sobie za pomocnicę przy dwóch pierwszych cudach, których wówczas dokonał. Pierwszym był cud łaski, gdy na pozdrowienie Maryi uświęcone zostało dzieciątko w żywocie Elżbiety; drugim cud natury, gdy wodę zamienił w wino na weselu w Kanie. Przy końcu zaś życia swego publicznego, gdy ustanawiał Nowy Testament, mający być zapieczętowany Boską Jego Krwią, polecił Ją ukochanemu Apostołowi tymi słodkimi słowy: «Oto Matka Twoja» [...]. Będziemy zaś przekonani, że wysiłki Nasze osiągnęły pożądany skutek, jeżeli zachęty Nasze sprawią, że cześć Maryi stanie się rzeczą najmilszą i najdroższą sercom wiernych i jeżeli o każdym chrześcijaninie da się powiedzieć to, co św. Jan napisał o sobie «I uczeń wziął Ją do siebie» [...]. Chcemy, aby tej Bożej Matce, której w miesiącu maju przynosiliśmy kwiaty, ogólny zapał powszechnej pobożności poświęcił także owocodajny miesiąc październik [...].

Znaczenie wspólnej modlitwy

Św. Augustyn mówi: «Kto umie dobrze się modlić, ten umie dobrze żyć». Otóż modlitwy wtedy nabierają największej siły ku uproszeniu niebiańskiej pomocy, gdy je odmawia publicznie, stale i zgodnie wielka liczba wiernych, stanowiąc przez to jakoby jeden chór proszących, co jasno wykazują Dzieje Apostolskie, opowiadając, że uczniowie Chrystusa Pana oczekują obiecanego Ducha Świętego «trwali jednomyślnie na modlitwie» (Dz 1,14). Ktokolwiek naśladowałby ten sposób modlitwy, na pewno nigdy nie będzie po-

Papieska intencja na li- piec: „O życie eucharystyczne”

Módlmy się, aby katolicy umieścili w centrum swego życia celebrację Eucharystii, która dogłębnie przemienia relacje międzyludzkie i otwiera na spotkanie z Bogiem oraz z naszymi braćmi i siostrami

zbawiony jej owoców. To właśnie czynią wierni w stowarzyszeniach różańcowych [...]. Członkowie tego pobożnego stowarzyszenia mają więc prawo przyswoić sobie te słowa św. Cypriana: „Mamy modlitwę publiczną i wspólną, a gdy się modlimy, to nie za jednego lecz za wszystkich modlimy się, bo. wszystkim lud stanowi jedność” (O modlitwie Pańskiej).

Bractwo, o jakim mówimy, ma jeszcze inną zaletę, której nie należy pominąć milczeniem. Ilekroć odmawiając Różaniec Mariański rozważamy tajemnice naszego zbawienia, tylekroć w pewien sposób naśladowujemy

święte czynności, które niegdyś zlecone były niebiańskim zastępom Aniołów. Oni to objawiali te tajemnice w swoim czasie brali w nich ważny udział i spełniali te swoje czynności z oddaniem się, w usposobieniu już to radosnym, już współbojącym, już też przejęci triumfem chwały. Gabriel posłany jest do Najśw. Dziewicy, by Jej zwiastować wcielenie Słowa Wiecznego. W grocie Betlejemskiej Aniołowie śpiewając, ogłaszali chwałę Zbawcy nowo narodzonego. Anioł ostrzegł Józefa, by uciekał i schronił się z Dzieciątkiem do Egiptu. W ogrodzie Oliwnym Anioł pociesza pobożną rozmowę Pana Jezusa, krwią się z trwogi pocącego. Gdy Pan, zwyciężywszy śmierć, zmartwychwstał, Aniołowie oznajmniają to świętym niewiastom. Że wstąpił do nieba Aniołowie świadczą i przepowiadają, że zstąpi znowu stamtąd otoczony zastępami anielskimi, do których, przyłączy dusze wybranych i wprowadzi je z sobą do chórów niebiańskich, ponad które wyniesiona została święta Boża, Rodzicielka”.

MIESIĘCZNIK „RÓŻANIEC”

Tytuł czerwcowego numeru miesięcznika „Różaniec” brzmi: „Gotowa nieustannie pomagać”. Historię obrazu Matki Bożej Nieustającej Pomocy przybliży o. Bolesław Słota CSsR, podkreślając, że to redemptoryści na polecenie papieża Piusa IX uczynili tę świętą ikonę znaną całemu światu. Z artykułu Agnieszki Gracz dowiadujemy się, że Maryja pod tym wezwaniem jest patronką Haiti, w podzięce za oddalenie epidemii czarnej ospy w 1882r., co nastąpiło po procesji i odmówieniu nowenny do Matki Bożej Nieustającej Pomocy. Natomiast Dorota Krawczyk przypomina słowa Jana Pawła II, który przywołując wątek maryjny swojego powołania w książce „Dar i Tajemnica” wspomina min. wadowicką kaplicę i kościół redemptorystów w Krakowie, a 7.06.1979 r. w Wadowicach powiedział: „kto jak kto, ale papież to nieustającej pomocy szczególnie potrzebuje”.

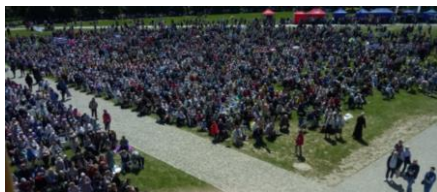
Artykuł z cyklu Historia Stowarzyszenia ŻR przynosi odpowiedź na pytanie dlaczego coroczna ogólnopolska pielgrzymka ŻR na Jasną Górę odbywa się zawsze w pierwszą sobotę czerwca. Ks. Szymon Mucha wspomina, jak podczas kolejnych spotkań moderatorów ŻR zauważono iż bardzo owocne są pielgrzymki ŻR z danej diecezji. W marcu 2012r. zaproponował, aby zorganizować ogólnopolską pielgrzymkę ŻR. Jasna Góra wydała się najlepszym miejscem. Kiedy zapytano kustosa tego sanktuarium o wolny termin okazało się, że jakimś „dziwnym trafem” do południa w pierwszą sobotę czerwca było jeszcze wolne miejsce, bo po południu pielgrzymkę rozpoczynała grupa AA. Na miejsce spotkania wybrano szczyt Jasnej Góry, a nie kaplicę czy bazylikę, mimo, że nikt nie miał pewności ile ludzi przybędzie. 1 czerwca 2013r. na Jasną Górę przybyło ok. 10 tys. członków ŻR, pokazując jak wielka była potrzeba zjednoczenia wspólnoty ŻR w Polsce. Podczas kolejnych pielgrzymek zawierzano dzieło ŻR Matce Bożej oraz zobowiązano się do praktykowania pierwszych sobót miesiąca.

Anna Włodarczyk

OGÓLNOPOLSKA PIELGRZYMKA ŻR

W Częstochowie, na Jasnej Górze, zgromadzili się członkowie Żywego Różańca na XI Ogólnopolskiej Pielgrzymce. Wzięło w niej udział około 10 tys. Wiernych, wśród nich także przedstawiciele naszej archidiecezji. Przyjechali w grupach parafialnych oraz indywidualnie. Hasłem pielgrzymki były słowa: „Różaniec nadzieją i siłą dla chorych i cierpiących”. Temat ten był podjęty w konferencji, w modlitwie różańcowej i innych częściach pielgrzymki.

Eucharystii przewodniczył biskup Jan Glapiak, biskup pomocniczy archidiecezji poznańskiej. W homilii przypomniał także słowa św. Jana Pawła II wypowiedziane w Roku Rodziny, w roku 1994, po jego kolejnym pobycie w szpitalu. Powiedział wtedy: „Przez Maryję chciałbym dziś wypowiedzieć moją wdzięczność za dar cierpienia. Jestem wdzięczny za ten dar. Jest to dar konieczny. W czasie pobytu w szpitalu wiele rozmyślałem nad tym wszystkim. Zrozumiałem, że muszę poprowadzić Kościół w trzecie tysiąclecie przez modlitwę, różne inicjatywy, ale zobaczyłem, że to nie dość. Kościół musi być poprowadzony przez cierpienie. Przez zamach sprzed 13 laty i przez tę nową ofiarę. Dlaczego teraz, dlaczego w tym roku, dlaczego w Roku Rodziny? Właśnie dlatego, że rodzina jest zagrożona, że rodzina jest przedmiotem ataku. Papież musi być przedmiotem ataku, musi cierpieć, aby każda rodzina na świecie mogła zobaczyć, że istnieje, że tak powiem, wyższa Ewangelia, Ewangelia cierpienia. Jestem wdzięczny Najświętszej Maryi Pannie za ten dar cierpienia”.

Uczestnicy pielgrzymki, umacniając się w modlitwie różańcowej, ogarniali tą modlitwą wszystkich chorych i cierpiących. Oni potrzebują tego wsparcia. Oni też, łącząc swoją modlitwę z cierpieniem, wnoszą w życie Kościoła bezcenny dar.

Tegoroczna pielgrzymka zapoczątkowała szósty rok Nowenny przygotowującej do 200-lecia ŻR. Uczestniczyli w niej również przedstawiciele naszej archidiecezji. Dziękujemy wszystkim za wspólną modlitwę.

WIERZĘ W KOŚCIÓŁ CHRYSTUSOWY

„«Kościół jest w Chrystusie jakby sakramentem, czyli znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem i jedności całego rodzaju ludzkiego». Bycie sakramentem wewnętrznego zjednoczenia ludzi z Bogiem jest pierwszym celem Kościoła. Ponieważ komunია między ludźmi opiera się na zjednoczeniu z Bogiem, Kościół jest także sakramentem jedności rodzaju ludzkiego. Taka jedność jest już w nim zapoczątkowana, ponieważ gromadzi on ludzi «z każdego narodu i wszystkich pokoleń, ludów i języków» (Ap 7,9); Kościół jest równocześnie «znakiem i narzędziem» pełnej realizacji tej jedności, która musi się jeszcze wypełnić” (KKK 775).